

Mészely József

Elindulok

Nézd, milyen gyönyörű tájak
feszülnek bennem is.
Láthatatlanok, mint a szél.
Nézd, milyen gyönyörű tájak —
nefelejcskék hajnalokkal,
pirkadatvörös alkonyokkal,
virággá izzó csillagú éjszakákkal.

Nézd, milyen gyönyörű tájak
bennem is,
kihasználatlanul.

Parlagon heverő szigetekkel,
lomhán egymásba omló rögökkel,
hínárba szédült virágokkal,
elárvult utakkal,
hűlő parazsú tűzhelyekkel,
fészüket kereső madarakkal,
magvaikban szendergő virágokkal.

Elindulok föltérképezni.
Elindulok türelemmel
gyomait kitépni,
rögökbe álmaidat hinteni,
vizeit megtisztítani,
parazsát tűzzé szítani,
madarait fészükre vezetni,
a magvakot virágokká ébresztetni
s szélként beporozni...

Ugyan...

Mondják,
hasztalan erőlködésem
a szavakkal,

szégyen zengő szekered után
loholnom költészet,
mert kit,
ugyan kit érdekelne
a feledésből feldörömbölt
emlékek rajzása,
a levizelt tüzek sustorgása,
ünnepi levesbe szánt
fej nélkül is repdeső kappanunk
világgá futása,
a vérrel befröcskölt hó,
a hó alatti füvek álma,
a leaszfaltozott tövű fák szomja,
a kertlábbá nyesett akácunk
csakazértis kizöldülése,
apám kerékvető mozdulatai
a sárral akasztó útban,
első utazásunk anyámmal,
világba merészkedésünk
süket éjszakája,
egy nem tudom
mit kezdjek veled szabadnap,
barátaim el nem küldött üzenetei,
a faképnél hagyott szándék,
a vízcsapok hörgése,
a fel nem lobbanó gyufaszálak
a szélben,
feleségem aggódásai,
álmából fölsíró lányom,
levegő után kapkodó
mondatok...
Ugyan kit érdekelnek,
ugyan kit,
ugyan?!

Nagy József Levente

Szemedben hűvös csobbanás

mint madár a tenger felett
leszállnék de sehol a part
hullámzó mélység a szemed
s vihar tépázza szárnyamat

lankad az erőm — zuhanok
szélbe kiáltom énekem
jajongnak tiszta dallamok
s visszhangtalan a végtelen

szemedben hűvös csobbanás
és kifeszül a pillanat
megérkezés — mi nincs tovább
s halak hordják szét sorsomat.

Mint himbáló levél

egy sóhaj — ami még hátra van
fonnyadt száron himbáló falevél
ki ég és föld között társtalan
kisiklott álom annak a remény

az elmúlás mindig vértelen
maradék létünket fújja a szél
kapaszkodik még az értelem
a lélek kész és csöndben útra kél

csak álom a kisiklott remény
annak ki ég s föld között társtalan
fonnyadt száron himbáló levél
a sóhaj és ami még hátra van

a lélek kész s csöndben útra kél
kapaszkodik semmin az értelem
maradék létünk fújja a szél
mert az elmúlás mindig vértelen.
